

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
núm. 27, pis 2.º
BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPANYA, 9 rals.
CUBA Y PUERTO RICO, 10.
ESTRANGER, 10.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LO COMPANYY DEL HOME.

Es lo gos l' animal més interessant de tots los que rodejan al home. Té bon olfato, bon oïdo y molta fidelitat.

Y apesar de tot, l' home es tant ingrát que l' pren com a terme de comparació quant vol denigrar a alguna persona.

Los espanyols antics, per expressar tot lo despreci que tenian als jueus, los hi deyan: «Perro judio», y no fá molt, quan la guerra d' Africa, ls moros al dirigir-se als espanyols, los hi cridavan: «Perro cristiano».

Y encare, quan parlem de una persona ab to despreciatiu, ne dihèm: «Es un gos del fulano.» Sense pensar que l' gos sobre ser l' animal més leal y més amich del home, fins de l' home que l' ofen y l' mortifica, es la bestiola més intelligent y més civilisada de totes la que ns rodejan.

Tal vegada per aquest motiu l' Ajuntament de Madrid y are l' de Barcelona han resolt establir una contribució per cada gos, a fi de igualarlo al contribuent y poder dir:

—Aqui ni ls gossos s' escapen.

Un amich meu, artista, que té una gran passió pels gossos un dia vá esplicarme l' assumpto de un quadro. Se proposava pintar lo primer gos de la terra.

Admetia pel cas lo que del paradís conta l' Génesis y l' haver sigut expulsats de aquell lloch de delicias Adam y Eva.

Y no s' proposava res més sino pintar l' expulsió dels nostres primers pares, ell trist, ella plorant, l' angel airat al darrera ab una espasa de foch, tot molt semblant a l' estampa del Fleuri y a las diverses obras que representan la mateixa escena.

No hi anyadia més que un detall; pero aquest detall era tot un quadro. Hi anyadia el primer gos, qu' era l' únich qu' estava alegre, anant ab la qua caragolada y fent saltirons de goig.

—Perque, no u duptis, deya l' meu amich ab tot l' entusiasme de un admirador de la rassa canina: si Adam y Eva varen ser expulsats del Paradís, no se n' van anar tots sols; lo gos vá seguirlos.

Y es veritat: no mudarán de pis que l' gos no vinga; es l' amich fidel en la prospera y en la adversa fortuna. Hi ha gos de cego que se la passa molt magre acompanyantlo a demanar caritat, que no cambiaria la seva sort ni ab lo gos de un marquès, ni ab lo de un príncep.

Un altre amich meu, mecánich y gran partidari dels gossos, desconsolat al veure que al arribar las calors, cauhen a centenars, victimas de las bolas municipals, cridava contra aquestos envenenaments.

—Aixó ray, que dugan bossals, l' hi observava un que no participava de semblant entusiasme.

—Aixó es, responia: precisament al istiu que es quan los pobres animallets necessitan obrir la boca per

respirar, es quan se ls tanca herméticament. Y després cridarán contra l' hidrofobia!

—Y donchs, com remedias que no t' dongan una caixalada?

—Com? Es molt senzill. Fent unas gabias de filferro y que tothom se n' poses una a cada cama.

Y a propòsit de bolas.

No hi ha lley sense privilegi. Jo hi conegut un gos de Terranova, vehi de la plassa de Sant Jaume, que estava eximit de l' estrignina. Orgullós y ab lo cap alt se passejava tranquilament per davant de ca la Ciutat, y si ls municipals no se l' hi treyan la gorra, no se n' hi faltava gaire.

—No saben perqué?

Era un gos heroich. Si, senyors, jo ho he dit, heroich.

Vostés mateixos ho judicaran.

Al peu de Monjuich, quant encare las obras del port no havian pres al mar aquell espay considerable que avuy s' extén entre la montanya y l' moll, un xavalet de poch anys nadava. Tot de un plegat una onada l' arrolla, l' confon y se l' endú.

Un crit de consternació surt de la boca de tots los que presenciavan la escena. Però ningú vá tenir la serenitat necessaria pera tirar-se a l' aygua y corre a salvar a la pobra criatura.

Ningú hi dit y m' enganyo. Un gos de Terranova, sense excitació del seu amo, obehint no més que al seu instint se llensa al mar. Pochs moments després tornava remolcant al pobre xavalet.

Un aplauso unánime ressona entre ls presents, y l' gos com si entengués que no havia fet més que cumplir ab lo seu deber, per tot donar las grácias, s' espolsa, omplint d' esquitxos als que l' rodejavan, y tras, tras, tras, se n' vá cap a casa seva.

Pobre animal! No l' hi van donar una créu, encare que per menos se n' donan; pero ls municipals varen rebre l' ordre de respectarlo.

No fá molt temps que a una casa, situada en una carretera de la provincia de Santander, s' hi para un carreter, descarrega un caixó, demanant que l' hi guardessin y dihent que l' endemà aniria a recullirlo.

Quedar lo caixó a l' entrada y comensar a bordar un gos ab tota la desesperació, vá ser tot hù.

Los amos de la casa estranyant que un gos burdés a un bulto, van acostars' hi y per una esclerxa van descubrir lo que may podia sospitarse. Obran lo caixó y a dintre hi havia un home. Tenia un revólver, un trabuch, un ganivet, una escarpa y altres eynas del ofici. A la nit havia de obrir la porta a una quadrilla.

Lo gos acabava de salvar a la familia de un gran desgracia.

Jo m' recordo que l' meu avi m' esplicava un viatge a Madrid fet ab galera.

Lo carreter que las entenia totes, li hi donava las prevencions més útils y oportunas pel viatge.

—En l' Hostal de la Garba, l' hi deya, ns donaran torts, ja u se de sempre: demana ls que vulgas; lo ma-

teix pagarás de un modo que de un altre. Aixis si vols fer provisio per l' esmorsar de demá, te n' tires uns quants al mocador y arriba.

L' avi vá ferho al peu de la lletra: tenia l' mocador sobre las camas, y dissimuladament, per cada un que n' menjava, dos al mocador. Ja n' hi tenia quatre ó cinch; ja casi deya prou, quan tot de un plegat, passa l' gos per sota de la faulta y ab una bocada, se ls hi emporta.

Vels' hi aquí un gos que tornava pel amo.

Y aném a acabar aquesta xerramenta sobre ls gossos, ab dos ó tres anécdotas que l' dia que van contar-me las van ferme molt felis.

Hi havia un matrimoni sense fills, y naturalment criava gos.

Lo gosset estava malaltis y la senyora vá voler que un metje l' visites. Bè trobava l' marit que aixó era molt ridicul; pero qui s' nega a las suplicas de una dona que per altra part sab ferse estimar?

Van anar a casa del metje—un amich del marit— aquest vá seguir la broma, va pulsar al gos, va mirarli la llengua, y fins va receptorli uns papers.

Al dia següent corria l' gos, més aixirit que un pèsol.

No havian passat vuit dias, y l' metje sent moltas esgarrapadas a la porta de casa seva, obra y era l' gosset de aquell matrimoni felis.

Veure l' y amanyagarlo, tot vá ser la mateixa cosa. Pero lo més estrany es que duya al darrera quatre ó cinch gossos, tots malalts de la mateixa malaltia qu' ell havia tingut.

Lo gos los hi acompanyava perque ls cures.

Y vagi un' altra qu' encare es més crespá. Es de un periòdich de Paris.

Una senyora molt aficionada al llenguatge de las flors tenia un gosset.

Un dia vá descuidarse de donarli menjar, y l' gosset vá baixar al jardí, vá cullir un brot de *mirosotis* y vá presentarlo tot ajogassat y ab molta cortesia a la senyora.

Hi ya que advertir que en lo llenguatge de las flors, lo *mirosotis* vol dir: «No me olvides».

Y vá la darrera. Ls adverteixo que en aquesta l' gos no es l' actor, sino la persona pacient.

Apurats per la fam, durant lo siti de Paris, un marit y molla no van tenir més remey que sacrificar al Xelin.

—Una boca menos, digué l' marit, y no sense dolor vá realisar lo sacrifici.

Las costellas del gos van anar a la brasa, las cuixas a rostir, las mitjanas a l' olla.

Y a l' hora de dinar, com que la gana no vol rahons, menjava la senyora entre trista y compungida; pero menjava.

Ls óssos anavan a parar a un plat, y al veure aquella bella pila d' óssos y al recordarse que tot alló s'

anava a perdre, mentres l'hi espuntava una llàgrima als ulls, diguè la senyora:

— ¡Pobre Xelini! ¡Quina festa que hi faria si fos viu!
P. DEL O.

PLAZA DE TOROS.

Primera funció gimnàstica-taurina, dada en la tarde del domingó 6 de Julio.

Desde las ocho de la mañana, precisamente cuando las criadas estaban debatiéndose con las marañeras en los mereaos, operacion que se efectúa ar par con la otra y amada sisa, se sortava cada hora un cañonazo que con venir de la parte del puerto daba lugar a que se ijere que sin encomendarse a Dios ni a sumsum corda habia arribao una escuadra de barcos de mar mu numerosa y con cada navio de embarcacion ma grande que la Catedral de la Seo.

Muchas presonas se largaron hasta lo que fué hace poco espacio de tiempo muraya der Mediterráneo porque es preciso convenir, si se ha de habla con franquesa que los barceloninos son mu encantao y badulaques, y en cuanto guñaron con los propios ojos de su fisonomia que no habia tal jaca ni tal barraca, entonce mu corrios, sofocao y avergoñidos fueron desfilando como labrador a quien esconden en el pescueso, el jornal de la gayina y de un gorpe de puñetaso se lo esclafan.

Mas ya que habia salio griya lo de la escuadra de embarcaciones dióse en pensar la gente buscando er porqué de gastá tanta polvora en sarva. Y aqui de las habliyas, comentario y demá sustancia con que se guisa y condimenta ese gazpacho. No les digo na del bum bum que sarmó. Que si se morio cansao der trabajo de tanta confirmacion, predicamentos, y procesiones er zeño Obispo... que se jasia aqueyo en sufragio der arma de un aprendis de emperao; en fin cada cual sortava la suya y con tan diversos pareceres cuarquiera habria tomáo a la gente de la ciudad por un agregao de simples.

Y la cosa tiene una esplicacion mu sencilla y a los arcance der mas tarumba de la taifa de lo fartaos de entendimiento comprensivo. Era pa anunciá er extraordinario debut, (me güele a franchute esta palabra) de los celebres gimnastas ingleses.

Cuando zupe la verdá der caso me dije: allá voy yo con lo mio y allá fui; en primer lugar pá contarzelo a uztedes y después pá tener yo er gusto de verlo.

Con un sol mu sofocante, una concurrencia mu decente, como que estaba yo, y con un cabayero de casco blanco y sin mudar que habia de presidente y se yama Fuente, ovalada, digo redonda, se dió a las cuatro escomienzo a la funcion.

De primero salio un blanco y trabajó solo; luego vino un rubio en compañía de una jembrecita que se empedaba de endeble; los dos montaron en un trapesio, er solo y ella con ayuda de él, la pobresita no se podia aguantar con sus brazitos, si en bastante faena saguantan ojos sin caerse de tan primos como los tiene; antes de descender del trapecio el rubio haciendo igual que Mis Leona sostuvo con los dientes a la de brazos como fideos y la hizo dar vueltas. Gran puñao son tres moscas lo que aqueya muje se suspende de una telaraña sin romperla. Con el intervalo de dos payaso que al de mas humor le ponen triste, se presentó un negro a hacer equilibrios en un trapecio. Sin que se lo notara el público, a su vista se representó mu a las claras el misterio de la Zantizima Triniá, porque hay que advertir que er blanco, er rubio y er negro (mu mal enmascarao y con cada llapaza que se le veia desde una hora léjos) con ser tres artistas distintos, eran un solo hombre verdadero; aqui se acabó la primera parte.

Ahora entra lo serio. Colleen, inglés habia de ser, pá que eueste icir su nombre. Sale ar redondel por la puerta de arrastre (los demás los sortaron de la cuadro) y lo suben por medio de una garrucha a un pequeño tablado desde donde arranca el alambre tan delgadito que apenas se vé. Lo pasa sin balancin, hace habilidades, camina a pié-cojo de frente y reculando y aluego con cestos en los piés. Después se desnuda, queda en camisa, lo cual es de carreron, hace tantines de por reir y se saca la camisa y queda:..... no se tapen el rostro de la cara, se queda un elegante. Ya nos pareció a su salida, al verle tan mal girbado y hecho un envortorio ó farsell, que habia gato encerrao.

Su trabajo es güeno, se conose que es un gato viejo y que sabe donde pone el pié, que lo sepa y verá si la cuenta la que le pasa.

Bum! er último cañonazo; ahora salen Nestor y no el de Ulises y Vendoa. Ejecutan un espuesto trabajo que consiste en ponerse boca abajo el uno en un trapesio y agarrándose a sus manos el otro, después de sortar un trapesio primero a lo natural y aluego con uno, con dos y con tres sartos mortales.

Pa final de la segunda parte, desde la altura de un tercer piso con entresuelo se echó er más jóven de los ingleses a la red dando tan terrible sotregá que uno de los maderos dijo no puedo má y se largó conyertio en dos.

Aplausos y música.

La tercera parte era espectáculo de toros. Se jizo una mogiganga en la que resultaron dos asnos tendios, y al parecer uno sin ganas de levantarse, er público gritaba; pollinos! pollinos!... Er señó Fuente-redonda para evitar compromisos y alusiones directas se marchó.....

Entre los diestros de la pantomima habia uno anunciá en los carteles por el «Hombre de yerba» que iba cubierto de alfalfa y como poco a poco fuera esta desapareciendo hay quien opina que er hombre mismo se la iba comiendo.

Por último y finalmente se sortaron dos toros para er público: er primero de los cuales cogió a dos ciudadanos que después de voltearlos tuvieron que ser conduidos en brazos a la enfermeria; el uno por su pié se largó a su casa en cuanto volvio en si.

Pa el próximo domingo se anunsian los mismos gimnastas: vayan ustedes allá, se les recomienda tanto más en cuanto el inglés dice, que se va arrojá desde la altura que se dice tenia la torre de Babel con la adision de sotabanco, guardilla y palomar. Lo menos se va a tardar su hora y media pa llegar abajo de too y eso sino encuentra algun conocio en er trayecto der camino.

ANDALUZ DEL CLOT.

ESCENA DE TALLER.

Era un noble molt gomós, molt bon cristiá, molt pulcro, molt escrupulós, molt amant de las bonas costums y que frecuentava 'ls tallers dels artistas per darse xarol.

M'olvidava dirlos que l'escena passa a Roma. Un dia arriba al taller de un afamat artista.

Lo pintor era fora; pero l'hi han dit que tardará pocs minuts a tornar y que ha hagut de sortir por una necessitat urgent.

No hi fa res; ell se proposa esperar lo, y entra al taller; pren un tamboret y s'asseu.

Entre mitj d'aquell armonich y desordenat conjunt de testas de guix, mobles, maniquis, estudis, trajes y adornos no havia vist a dos personatjes, un frare, ab una gran barba y una hermana de la caritat molt recatada, sentats en escambells l'un al costat del altre.

Per últim sent un suau xiu xiu y repara ab ells.

Lo frare y la monja enrahonan ab veu baixa.

Lo noble 'ls saluda ab una lleugera inclinació de cap y 'ls mira ab molt respecte.

Ja 'u he dit avants: era molt religiós.

Tot d'un plegat, quan menos lo noble s'ho esperava 'l frare 's fica la má a la butxaca y 's trèu pipa, petaca y mistos. Cala una pipada, l'encen y 's posa a fumar ab tot lo garbo del mon.

Primera sorpresa del noble.

¡Un frare que fuma ab pipal! ¡Quin escándol!

Sumit estava en aquestas meditacions quan al cap de una mica, s'obra la porta, entra una ninyera y entrega una criatura que plorava a l'hermana de la caritat.

Aquesta sense més cumpliments se desfá la toca, s'obra 'l cos del gipó y entrega 'l pit a la criatura.

Lo noble ja no pot aguantar més. Tot fentse creus, escandalisat, s'aixeca y marxa, sense ni siquiera dá 'l bon dia.

Al baixar l'escala 's troba al artista

— ¡Vaya uns escándols en lo seu taller!... l'hi diu.

— ¡Que hi há? respon lo pintor.

Lo noble l'hi explica l'espantosa escena que acaba de presenciar.

Y 'l pintor encare riu.

— ¡No sab qui son aquest frare y aquesta monja?

— ¡Qui?

— Son dos modelos.

A. DEL F.

LO MATRIMONI.

EPÍSTOLA SATÍRICA, A UN AMICH.

CONTINUACIÓ.

V.

Aquell quadro que al principi trobavas tant celestial, es un quadro en tota forma; es un quadro que t'è marchat march fet a cópia de llàgrimas, de gemechs y de reganyes. Mes ab franquesa no 'm queixo, pues més mal podia anar.

Figurat tú si jo un dia trobó a la mèva meytat ab un primo, mano a mano. ¡ay, fillat; quin dalt-á-baix! No lo qu' es per 'questa cosa d'ella no 'n puch dir pas mal. ¡Falta als debers de la donal Vaja, no, no; es incapás; crech que avants se mataria que trencá 'l llas conjugal ab una falta tant grave. Mes tocant al altre part, lo seu génit no t'è esmena; tet ho t'è mal arreglat y la nostra casa sembla més qu' una casa, un corral. No fa res, no toca feyna; jo 'm canso com un bastaix; ella sempre va bonica; jo deixat y estropellat; ella derrotra y malgasta, jo estalvio hasta mitj ral; ella 'm crida y m' aturrulla, jo no faig més que callar, y si algun cop l'hi contesto se m' exalta en grau tant alt, que més de quatre vegadas m' ha arribat a amenassar.

VI.

Passo per alt molts cosas que encara que fan al cas no tenen prou importancia; aném seguint endavant y comensa a ferte cárrech de que ja ha desocupat la mèva pobra senyora fentme pare d' un infant.

Ja 'u veus una nova plaga, un xupon, un menja pá; avants eram dues bocas; ara som tres, y qui sab quants serém rodant la bola, qui sab quants més ne vindrán!

Y parteixo del principi que 'ls fills meus son bons y sans, que 'ls parts no son treballosos, que tot vá ab felicitat.

Ja estich fresch si per desgracia me 'n neix algun sense bras,

ó ab tres nassos a la cara,

ó geperut, ó baldat,

ó pelut com una cabra,

ó ab un apendice estrany.

Y aixó, noy, es molt possible:

tots los sers estravagants

nanos, grossos, ab cinch camas,

ab un ull al cap del nas;

ó ab clapas com una hiena,

tots aquestos exemplars

que 'ns ensenyen per dos quartos,

ó, si a má vé, per un ral,

tots son fills de pare y mare,

y qui negarme podrá

que hauria sigut possible

que fós jo un pare dels tals?

Pero, no; tinch la fortuna

ó la desgracia... ¡qui sab!

de que las mèvas criaturas

(y t'ho poso ja en plural

perque la familia aumenta.)

siguin formadas com cal,

y que 'm creixin cada dia

més trempadas que l'agram.

Aixó sí; de garrotillos,

de rosas y encostipats,

de metjes y apotecaris,

de remeys y cordials,

demana, company, demana;

no hi falta res del qu' hi ha

En cambi aquellas disputas

que soliam tent avants,

no hi son ab tanta frecuencia:

ella t'è prou mals de caps

en cuydar de la quitxalla

y en arreglar's lo menjar,

y no pensa en moure brega

ni en cridar-me si hi vaig tart.

(Se continuara)

C. GUMA.

ESQUELLOTS.

Diumenje vá sortir lo segon tren de passatjers cap a 'ls pous de Moncada.

Tot a expensas del Ajuntament.

Y aixó que l'aygua no arriba encare a Barcelona, haventhi fonts que no rajan més que de gota en gota ¡Qué volen ferhi!

L' Ajuntament s' estima més ferosla veure, que ferosla beure.

Barcelona sembla un poblet.

Un quento de mal género que 's donava per haver ocorregut en una barraca de aygua y anís vá produhir grupos, que van durar una pila de dias.

La mel de la curiositat, sempre ha sigut bona per atraure moscas... y barcelonins.

Se deya de un mirall inclinat qu' ensenyava als tran-

seunts de la Rambla certas cosas que passavan dessota del taulell.

En suma, una tonteria. Conech un editor que deya: «Jo 'n faré una qüestió del búlgaro. Presentaré la taula sense ningú y al dessota aquestas preguntas: «¿Dónde está la criada? Donde está el marinero?»

La societat dels gladiadors de Sant Cristófol tractava de donar un ball sobre del mar. Jo sempre vaig creure que serian bolados. Y ho han sigut, perque la societat s' ha disolt. Ficar-se al mar y disoldre 's vá ser tot hù. Vejín si eran bolados.

S' ha hagut de suspendre la segona subasta de la casa Galera per falta de posturas. Resposta de un concurrent al Circo eqüestre: «Per falta de posturas? Perqué no anavan á trobar á n' en Toni Grice?»

A un vehi de Monistrol de Montserrat perque vá enterrar en presencia del arcalde y del jutje municipal á una dona que havia mort sense sagraments, l' autoritat eclesiástica l' hi segueix una causa criminal. Las obras de misericordia diuhen: «Enterrar los morts.» Los capellans d' are diuhen: «Causa criminal al que 'ls enterri.»

Apenas constituhit l' Ajuntament, ja s' dibuixa una oposició dintre de la majoria. Sr. Fontrodona, alerta! Son los que van pëndreli la primera vara de tinent d' arcalde. Ja cal que hi vaji ab los pantalons bñs llarchs. Sobre tot no 'ls ensenyi las mitjas.

Definició de las máquinas de vapor feta pèl Sr. Martorell, concejal del nou Ajuntament: «Las máquinas de vapor son unos seres muy elasticos.» Vaja, Sr. Martorell los elástichs son allò que aguanta 'ls pantalons. Pregüntiu al Sr. Fontrodona, que sempre 'ls porta curts.

Escenas clericals: Al carrer del Càrme hi havia un moro cego demanant caritat. S' hi acostava un capellá, 's trèu un xavo, l' hi frega per la má, y exclama: «Alto: digüeu avants, ¿quina religió professèu? —Soch moro. —Morol! ¿Ahont s' es vist un moro que vé á Espanya? Aquí tots som catòlichs, y si no 'us convertiu corra perill la vostra existencia. Se forma un grupo, y ab una mica més, si 'l capellá no s' espavila, corria perill la seva. Sort que 'l moro era cego, y no vá poder véure 'ls apuros del pare capellá.

A Gracia passa una professò. Fins hi anava custòdia. Tothom s' ajénolla menos una nena. «Ajénolla't l' hi diu un capellá sortint del grupo. —No puch, ni dech, diu la noya: soch protestant. Y 'l capellá l' hi arrabassa la Biblia, la rebat per terra, l' esqueixa y la trepitja. «Bien, salao! Aquest capellans fentho aixis ¡que 'n portarán poch de capellans al enterro!

Un' altre: A Badalona 'ls espiritistas duyan á enterrar á un seu correligionari. Alguns devots, ván empéndrelas á cops de pedra contra 'l séquit, tant al anar com al tornar del cementiri. Y després se queixarán si á Barcelona apedregan als frares.

Un se trencava 'l cap tractant de averiguar quina era la causa d' aquests atropellos contra la llibertat religiosa, y preguntava: «¿D' hont sortiran las missas? Resposta: «¿Las missas? De las sagristias.

Cosas raras: Los morts caminan y mudan de pis, igual que 'ls vius. ¿Volen fer una proba? Comprin un ninxo al cementiri, 'l pagan y se 'n duhen lo titol. Vé que 'l necessitan, l' obran y 'l troban ocupat per un mort. L' hi diuhen: «Apa mestre, fora d' aquí: Este nincho está comprado hida go. Lo difunt fá 'l sort. Y la Junta del cementiri també.

PENSAMENTS RECALLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

La pompa dels enterros interessa més á la vanitat dels vius que á la memoria dels morts.—La Rochefoucauld.

La rahò es la primera autoritat: la autoritat es la última rahò.—De Bonald.

Un ataconador es més útil á la societat que un mal poeta ó un mal cómich.—Newton.

Lo millor predicador es lo que 's conforma ab los seus sermons.—Shakespeare.

Hi ha certs homes que no son del seu sigle ni del seu pais.—Voltaire.

Pera no perdre temps no llegeixis més que la historia d' un sol poble: tots los pobles s' assemblan.—Pitágoras.

Las cosas que més aviat envelleixen son los favors y las noticias.—Segur.

Es més perillós irritar á una vella que á un gos.—Stobée.

Las costums son la hipocresia de las naciones.—Balzac.

Certas cosas hi ha que 's diuhen legítimas no més perque son vellas.—Napoleon I.

Hi va haber un temps en que la ridiculés y la ganderia eran patents de noblesa.—Lemontey.

Las donas son com las veletas: quan se rovellan es quan comensan á estar quietas.—Voltaire.

(Seguirá)

QÜENTOS.

Conversa entre un socio y una socia: Ell:—Ab franquesa ¿del home qu' es lo que t' agrada més?

Ella:—Lo porta-monedas.

En una barraca de banys de mar.

Una criatura tè por de ficarse á l' aygua. Lo seu papà no sab com fers' ho. Per últim se l' hi acut un medi: Agafa un terròs de sucre, 'l tira dintre de mar y la criatura s' hi abalansa tota decidida. Es històrich.

Dos amichs se troban, á la Plassa Real: tots dos están desitjosos d' evitarse, perque l' un es gorrero del altre, y tots dos apelan á la mateixa excusa per desferse mútuament de la seva presencia.

—Adèu, noy: vaig depressa, tinch una cita al Parque.

—Y jo 'n tinch una al passeig de Gracia, vaja, adèu. Se separan.

Cinch minuts despuès, un d' ells entrava al restaurant Justin y 's trobava á l' altre assegut á la taula de costum.

—Suposo, diu, aquest últim, que ja no tindrás gana per menjar res més.

—Perqué?

—Perque veig que ja te m' has menjat l' intenció.

Una senyora tenintne á un' altre de visita y parlant de cabells deya:

—Jo 'n tinch tant de cabell, que fins me destorba. Francament, no sè que ferme 'n.

La seva filla, nena de sis anys, l' hi respon: —Perque no me 'l donas mamá? Jo te 'l guardaré com ahir al calaix del tocador.

Un butxi que se las pegava de ser molt fi y molt atent ab los reos que havian de passar per la sevas mans, deya:

—N' hi enviat més de cinquanta á l' altre barri; pero ho he fet ab modos. Jo puch bñ assegurar que cap d' ells me guarda rancunia.

Mirant un quadro, diu un crítich: —Es un joye de porvenir.

Un pintor al sentir aquest judici tan favorable, exclama: —Es un deixeble meu.

Lo crítich ab molta sanch freda: —Donchs procurèu imitarlo.

—¿Quin dia fás la festa, noya?

—Per San Roman.

—¿Donchs com te dius?

—Ay, ay, Romana.

—¿Vols saber lo pès que faig?

Un jove tronat á un pare de familia molt rich: —Escolti D. Narcis: jo estich perdut per la seva filla, l' adoro ab tot lo cor, y l' hi vinch á demanar la seva ma. —De fillas ne tinch dos já quina 's refereix? Lo tronat molt tranquil: —A la que vosté vulga.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Un dia en Prima invertida, xich molt curro y molt tronera s' emprohá un hu-dos-tercera que havia á la tot comprat; mes sentint un hu-quart-tercera com que l' espanta la guerra tres-cinch l' hu-dos-tres á terra y hu-quinta desesperat.

A. CRSTUÉ.

II.

Una tot á mí 'm vá tres una prima-dos-hu bruta y hu-tercera cop que l' hi duta de mí 's burlan d' allò més.

RALIP.

ENDEVINALLA.

No sò porta, y francament m' obra y tanca á mí lo gent, ni cap home ni cap dona m' han dit may que siga bona. Te guardo alguno friolera sense serne caleixera ni serne calaix tampoch. Endavina lo que soch.

SIPARI.

FUGA DE VOCALS.

.n c.nt.d. c.nt.b. .l c.nt. n. c.ns. q. . t. th. m. nc. nt. b. c.nt. t.nt. nc.nt.d.

DOS FLAUTINS DESTREMPATS.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina es la lletra que ordinariament se véu sempre davant de todas las iglesias? 2.ª ¿Qu' es lo qu' está tant al bell mitj de la nit com del dia?

UN TAMBORINO.

ANAGRAMA.

Ab lo Tot primer me 'n 'nava á passeig fá un mes ó dos quan pèl camí vâm trobarne al Eudalt ¡quin segon tot! que 's barallava ab un altre tirantlo á terra de un cop Los despartim, y al alzarlo, —Tercer tot vaig dirli jo com animantlo á aixecarse, y 'ls vâm torná amichs als dos. La quart tot com ells la feren desitjém als espanyols. Ja 'u véus, no més que ab tres lletres quatre tots, cavila noy.

PEPA Y LOBA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9. —Un poble de Catalunya. 4 5 7 7 5 3 5. —Idem idem. 4 2 7 4 2 3 5. —Idem idem. 2 5 7 7 8 5. —Idem idem. 2 7 8 3 4 5. —Idem idem. 4 2 3 3 5. —Idem idem. 1 2 7 4 5. —Idem idem. 3 5 6 5 3. —Idem idem. 4 2 7 5. —Idem idem. 3 2 7 4. —Idem idem.

UN MOYANÉS.

GEROGLIFICH.

MAR

ORS ORS ORS

DESAROGAT

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª.—Apuros. 2. IDEM 2.ª.—Ulteras. 3. ENDEVINALLA.—Sombrero. 4. MUDANSA.—Moll, foll, coll, doll. 5. QUADRT DE PARAULAS.—P e r a E m i r R i f a A r a m

- 6. TRENCA-CLOSCAS.—Cervelló. 7. LOGOGRIFO NUMERICH.—Marcelino Carolina Mariana Manela Maria Mare Mar Ma M.

- 8. GEROGLIFICH.—Cap home alt tè garbo.

R

S

T

M

Véginse las Esquellas núm. 19 y 23.

